

СЛАВЯНИЗЪ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

Издава три пъти въ седмицата свѣти:	ЦѢНА: За година 20 лева сребърни " шестъ месеци 12 лева ср. " три " 7 " "	Също както се отнася до вѣстника паднаета са направо до Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ	Неплатени писма не се приематъ Ракописи назадъ се неврацатъ	За обявления се заплаща: За всеки редъ при пръвѣтъ 20 ст. За " " " вторий " 10 ст.
--	--	---	--	--

Руссе, 1 Августъ 1884 год.

Читателитѣ ни върваме до днесъ да сж прочели и окръжното писмо на Цанкова, обнародвано въ послѣдния брой на вѣстника ни. Въ това писмо святаца на великитѣ тайни, съ високъ тонъ парича авантюристи, амбициозни и безчестни сички ония мъжие, които са обявихж противъ неговото намѣрение за оничтоженieto на Т. Конституция и които не са повѣдохж подирѣ му. Съ това си писмо Врачанския святаецъ освѣнѣ дѣто напада и докача честиа на цѣла една партия, нѣ още доказва, че той се лишава отъ сѣко морално въспитание. Либералитѣ когато даваха рублички да го хранятъ и защищаватъ, когато ги бияха и забираха за него, тогазъ бѣха честни, а днесъ станаха безчестни! Каква непризнателност! — Днесъ той е вижда са най-честенъ, защото не можа да измѣни Т. Конституция и да опозори интеллигенцията на Българския народъ. Днесъ той призовава сжщитѣ либерали, които парича авантюристи и безчестни да образуватъ либерални бюра, които отдавно сж образувани и искатъ да признаатъ неговото диктаторство. Въ столицата казва честиѣния патриотъ, се избрало централно бюро, състояще отъ него и надналитѣ министри, всички до единъ всеизвѣстни отетжници и измѣнници на либералнитѣ начала, явни похитители на народната свобода и права. Свiateца, както и неговитѣ ангели и архангели, не е да не знайтъ, че въ столицата има либерално бюро, избрано отъ представителитѣ на сичкитѣ либерални бюра, слѣдователно самоизбраното бюро на Цанкова, остава да се счита за бюро на измѣнницитѣ, които си продадохж началата и си опозорихж имѣто прѣдъ цѣлъ народъ.

Относително за препоржката на Цанкова, кои лица да се избертъ за представители при допѣлнитѣ избори, ние се радваме че ги е означилъ поименно, понеже народа ще има врѣме да ги опознае; тѣ сж сичкитѣ отъ лакентѣ на Цанкова, които искатъ не само да измѣнятъ, нѣ и да оничтожатъ конституцията и да введатъ въ насъ чокойлука, да създаватъ сенати и пашалжкъ. Затова народа трѣбва добръ да са назидатъ тѣзи хора и никой да не гласоподава за тѣхъ, защото тѣхното присѣствие въ камарата, ще бжде отъ голѣма вреда за народа и въобще за държавата.

Ние сме напълно убѣдени, че сички честни патриоти сж се намѣрили обидени отъ послѣдното писмо на Цанкова и непременно ще му дадѣтъ да разбере, че тѣ не сж безчестни като него.

ПО СЪДЕБНАТА ЧАСТЪ

(Продължение)

Съ циркуляра си № 507 г. Поменовъ отиде та наруши в ст. 14 отъ Конституцията, споредъ която преставленieto на Държавний глава да смечти или да отмѣни наказанията стана противъ насина, който е опредѣленъ въ закона за целовитно сдопроизводство. Такъвъ дѣйствуещъ у насъ законъ има още отпреди

Конституцията съ времнитѣ сжд правила (ст. ст. 816 и 835) Споредъ тѣзи правила, които никой власт, освѣнъ законодателята, не е въ право да отмѣни или видоизмѣнява, ни сждилищата не е изрично дозволено да ходатайствуватъ прѣдъ К-за за смечението на казанieto въ разбирѣ, вхощащъ отъ предѣлитъ на сждѣ в та власт, или за позволаванieto на подеждимий. Слѣдователно, не е освѣнъ дѣрзостъ отъ страна на единъ министъръ да не представява на Държавний глава, въ чието име дѣйствува сждѣната власт, ходатайството на сждилищата за смечавание наказанието или прощаванieto на единъ осжденъ. Иже на каже г. Поменовъ, кой българский законъ дава право на министра на правосждieto да предлага той на сждилищата „за точно изпълнение“ случантѣ, по които заслужва единъ под сждимъ пощада и милостъ, и т. н. или министра има да упражнява правото, което ст. 811 и пр отъ врем сжд. прав. представитъ исклучително на сждитѣ!

Не трѣба да премияемъ и циркуляра на г. Поменовъ № 1207 („Държ. Вѣстн.“, брой 21). По неограниченитѣ вѣзла, рѣшени дѣла сроковетъ за потяжание трѣбало да пълзватъ отъ деня на проимитанieto рѣшението или присждита въ окончателна форма (ст. ст. 277, 863 и 864 врем сжд. прав.) Ий напредъ сроковетъ на рѣшаваня (по граждански и търговски дѣла) почиватъ отъ деня, койго е назначенъ отъ предсждателствующий не на сждитѣ се страни, да можѣтъ да се явжтъ да прочетѣтъ тѣ изложението въ окончателна форма, на основанieto на ст. 270. Ажда Д. Дунева събрахъ не отъ деня, вчетя отъ милиа народъ съ рѣшението, сж опанкахте безъ да покажете си безъ да чете сжда рѣшението въ сждѣло заседание, както се прави съ присждитѣ, които единчки се прочитатъ отъ предсждателя или нѣкой членъ на сжда въ засѣдание при отворени врата. Слѣдва, че по скоро трѣбаше съ той циркуляръ да се помене на сждилищата, да не пишѣтъ (ако правятъ това) въ края на рѣшенията: „прочетено въ окончателна форма“ еди-кога, безъ да сж го чели нѣкому, а „изготовено въ окончателна форма и подписано еди кога“. Въ той случай, още трѣбаше да се помене, че сроковетъ на рѣшаваня по мировитѣ дѣла почиватъ отъ деня на обявлението сждностиа на рѣшението, т. е. отъ деня когато е провъзгласена резолюцията, а не отъ деня, когато е изготвено рѣшението въ окончателна форма (ст. ст. 111 и 132 мир. гражд. сжд.процез.). Има примѣръ, гдѣто мировий сждия, като разгледѣлъ и рѣшилъ гражданский искъ, на пр. на 1 й Юний прогласилъ, вѣбего резолюция, цѣлото рѣшение сжщий денъ, а въ него забѣлжилъ, че то може да бжде апеллирано въ единъ мѣсець отъ 3 й Юний! Осждений апеллиранъ на 2 Юний и изгубилъ дѣлото си, защото се повелъ по указанието на сждията, а не по предписанието на закона. Въ той случай осждений не ми е извѣстно, да ли е искалъ отъ сждията да му възстанови срока за апелла, и, ако е молилъ за това, какво е станѣло.

Циркуляра № 1443 („Държ. Вѣстн.“ брой 30) сжди измѣнява единъ законъ. Ст. 66 отъ врем сжд. прав. предписва, щото всяко длѣжностно лице отъ сждѣбното вѣдомство, като има да яви или съобщитъ вѣдо на което и да било правителствено учреждение или лице, трѣба (разбира се, за да се ичелъ време) да пише направо на реченото учреждение или лице. Споредъ той законъ, както, на пр. сждѣбнитѣ слѣдователи тѣй сждѣбнитѣ пристави (прѣди членове изпълнители), когато имахж да съобщитъ, да кажемъ, нѣколъ призовка на нѣкой чуждий подданикъ, съобщавахж я не на дѣлжний администраторъ (окръжний управителъ или околийский начальникъ, — гдѣто нѣма управителъ) за препрещаване на чуждий подданикъ чрезъ консула му. (Прѣди циркуляра отъ 1879 на г. Балабанова, като министъръ на външнитѣ дѣла, сждѣбнитѣ мѣсга и лица прѣсѣлахж призовкитѣ и пр. дори направо до консулитѣ). Сега, споредъ означенитѣ циркуляръ № 1443, въпрѣки ст. 66 отъ врем сжд. прав., сждѣбнитѣ слѣдователи и приставитѣ испрацатъ за връчвание на чужди подданици преписи отъ сждѣбни актове, призовки и други книжа до консулствата чрезъ предсждателитѣ на сждилищата, иже поне както на послѣдне, чрезъ окръжнитѣ

управители. Съ това работитѣ закѣснватъ значително, защото повечето слѣдователи и пристави не стоятъ въ сждилището на окръжний сждъ, гдѣто имъ се заповѣда да працатъ всички книжа за чуждо подданици. На пр., слѣдователя или пристава отъ единъ околийский градъ, ако има да призове единъ чуждий подданикъ за вѣшо и най ветѣриаще отлагание, трѣба да прати призовката въ окръжний градъ до предсждателя на сжда, той отъ своя страна ще праца писмо до окръжний управителъ, послѣдний — до консула, и слѣдъ мѣсець, ако не повече, ще се даде призовката на виканий отъ слѣдователя чуждий подданикъ, макаръ той да живѣе въ околийский градъ, сждилището на слѣдователя или пристава. По той начинъ интереса на българский подданикъ или на самото българско правителство ще се запази най добръ! Това е Поменовска мъдростъ!

Циркуляра № 1526 (Държ. Вѣст. брой 31) иде да допѣли они подъ № 1440, като се съобщава съ него, че щомъ надѣлното консулство се извѣсти редовно за предѣлжашето изпълнение на едно издадено сждѣбно рѣшение или опредѣление, пристава може да пристѣпва къмъ изпълнението, още и въ случай че Консулството не е рачило да прати свой делегатъ, стѣга само извѣстието да става формално. По допълненieto трѣбаше да бжде по пълно, именно да може сжда да пристѣпва къмъ разгледването заочно дѣло на чуждий подданикъ, когато е извѣстено, формално и своевременно за деня на разгледване дѣлото, а не сжда да отлага дѣлата само по тая причина, гдѣто консула не се съгласилъ като рѣшилъ да драгоманина и занѣтъ въ друго заседание, когато да се сжщѣ.

Ако драгоманина осждетвува, ще се отложи, казватъ капитулитѣ, разгледванieto на дѣлото, докѣ дойде той, но и чужденитѣ сж длѣжни да побързватъ да го направятъ да дойде, безъ да злоупотрѣбватъ съ предлога на отежтвие то му. И тѣй не може да се счита никое рѣшение недѣйствително само за това, че не е издадено то въ присѣствие на драгоманинъ. (Меомара на Високата порта къмъ предсждателитѣ на сждитѣ относително капитулитѣ. Arist bey, томъ II, стр. 425). Прѣди циркуляра № 1526 знаемъ сждилища, които са гледали, рѣшвали и изпълнявали дѣла на чужденци дори безъ да са билъ възвръщани вторитѣ екземпляри отъ пратенитѣ за отвѣтницитѣ призовки, а слѣдъ той циркуляръ сждилищата не само, че не присѣжватъ да разгледватъ дѣло въ отежтвие на консулейский драгоманинъ, но не приематъ да разгледватъ никое дѣло, дори ако се е явилъ сждияци се чужденецъ и иска да даде писменно изявление, че желае да се разгледа дѣлото му въ отежтвие на драгоманинъ, т. е. да се гледа дѣлото му като не мѣсгенъ подданикъ, дори ако ще би било дѣлото му и за оспоривание недвижимостъ. Повѣрениий на истеця попитанъ, четемъ въ протокола на подобно дѣло, гледано въ мѣсгений окръженъ сждъ отговори, че довѣрителя му е италийский подданикъ, но повѣрениий (койго е завелъ дѣлото самъ, защото довѣрителя му живѣе въ чужбина) отговори, че той желае да се разгледа дѣлото въ отежтвие на консулейский драгоманинъ, защото предѣта на иска се касае за недвижимъ имогъ. Отвѣтницитѣ казаха, че нѣмали нищо какво да кажатъ за консула. Сжда, слѣдъ изслушаванieto заключението на прокурора, койго каза, че нѣмавъ нищо прогивъ заявлението на истецовий повѣреникъ, взе прѣдъ видъ, че споредъ устава отъ 1284 за отежтвие на чуждитѣ подданици право за притежание недвижимости, чуждитѣ подданици по спорове за недвижими имоти се сждитъ въ мѣстнитѣ сждилища съ правата на мѣстнитѣ подданици (ст. 253), но това се отнася само до онѣзи чужди подданици, правителството на които е одобрило (?) речяний уставъ (ст. 5); че отъ Везирската заповѣдъ отъ 1285 (Арнауdivитѣ преводи, томъ II, стр. 120) не се види, ако упоменатий уставъ е одобренъ и отъ италийското правителство. (Ако не бѣше удобренъ, спорѣдъ ст. 5 отъ той уставъ, италийскитѣ подданици не щѣха да притежаватъ незаконно сенование недвижимости въ Турция). И най послѣ, четемъ въ рѣшението, на сжда по означеното дѣло, споредъ предписанието на г. Министра на Правосждieto отъ 27 Януарий т. (1884) г. подъ № 500 (това предписание е главний мотивъ на

сжда! Слѣдвало (думитъ на сжда), че каквито и да било дѣла въ които участвува чуждъ подданникъ, по съществуващитъ камитулации, не могатъ да се гледатъ отъ мѣстнитъ сѣдилици безъ при съгласие на консула или негово драголюбие, на основание изложеното, сжда постанови да се отложи дѣлото за друго заседание, за когато странитъ ще се призватъ отново, като се увѣдоми и италианското въ града консулство. Прокурора повика да се забѣлжи въ протокола, че сжда не трѣбало да основава опредѣленето си на министерското предписание, тъй като тѣ не биле законъ, и че спорѣдъ устава за отсѣжване на чужди подданници правото да притежаватъ въ страната недвижими имоти, чуждитъ подданници, по искове за недвижности, се сѣднали отъ мѣстнитъ сѣдалища както туземцитъ. Не можемъ да не кажемъ заслуженото хвала на тоя прокуроръ, който не счита всѣка министерска заповѣдъ за законъ, както извежда това и самия законъ.

* * *

Дохождаме до циркуляра отъ 19 Април т. г. № 1914 (Държ. вѣстникъ, брой 36), съ който именно г. Поменовъ се вай много прослави (ако и като невѣжа или продръзливъ). Тоя циркуляръ предписва вѣща, които не изисква никакъ закона за сѣдебнитъ повѣренници въ Княжеството. Въ ст. 98 отъ Врем. Сѣд. Прав., както е измѣнена тая статия съ закона отъ 7 Ноември 1880 (Държ. вѣстникъ, брой 84) е казано, че повѣренникъ или адвокатъ може да бѣде всѣкий, който е навършилъ 21 година отъ рождението си, който знае официалний (български) языкъ, който е българскій поданикъ и не е опороченъ по сѣдъ (ст. 31 и 4 отъ Огом. Угл. Код.). По надолу тоя законъ гласи, че желающия да адвокатствува трѣба да представи въ сѣдъ отъ общината си свидетелство, че е лицъ правоспособно да ходатайствува по чужди дѣла (указа № 651). До къмъ края на Априлий тая година, т. е. до издаването на тоя прочуть циркуляръ, достатъчно ви бѣше за да можете да адвокатствувате предъ който и да било сѣдъ, да притежавате изискуемото отъ оловенатий законъ свидетелство за вашата пълноправностъ отъ общината, къмъ която се числите, собственно отъ общинскій сѣвѣтъ на мѣстото, гдѣто живѣте. А слѣдъ тоя циркуляръ? Изведнѣжъ всички адвокатъ или адвокатъ стующи лица въ Княжеството станаха неправоспособни, ако и да си останаха законни притежатели на общинскитъ свидетелства, съ които си имаха узаконено правото да адвокатствуватъ. Изведнѣжъ трѣбѣте и ноеѣте въ сѣда нови свидетелства: 1) Отъ надѣлжний свещеникъ, че сте най малко на 21 година; ако и да сте на 35, 40 и 50 години все се изискуваше метрическо свидетелство, за да се убѣди сѣда, че не сте вече непълноръстенъ, ако би да сте и съ бѣли косми и да ви са испаднали всички зѣби. 2) Свидетелство отъ надѣлжнитъ учебни заведения за звание на българскій языкъ. Бе хей! челоуѣче, въ гора ли си расалъ и теци пасалъ, или си между хора въ село расалъ? Незнаешъ ли, че у насъ до скоро време не се давахъ на ученицитъ никакви свидетелства? Не ти ли е известно, че между адвокат стуючиятъ днесъ лица (въ това число да туримъ сега и господство ви) има твърдѣ много (30—40 годишни) хора, върху това бивши учители, сѣди и пр., отъ които е дори срамотно да заповѣдате да се иска безъ друго свидетелство, че знаятъ български. Не трѣбаше ли да развиете мисълта си, та да не ви се смѣятъ и дѣцата отъ училищата, както за изискуването метрическо, тъй и училишно за звание българскій языкъ свидетелство? Освѣнъ означенитъ двѣ свидетелства, циркуляра иска щото „уполномоощеното лице“ (некаль съчинителя да каже лицето, което желае да адвокатствува) да представи въ сѣдалището тригѣ свидетелства за неопорочеността му по сѣдъ, каквѣто документъ да бѣде издаденъ отъ надѣлжний прокуроръ. И какви свидетелства бѣхъ починжи да издаватъ нѣкои прокурори за доказателство на неопорочеността по сѣдъ? Само удостовѣрене, че не сте опороченъ въ оня сѣдебний окръгъ, въ който живѣте, ако и да сте тамъ само отъ нѣколко мѣсеца, като прише отъ друго окръжие. Тукъ трѣбаше поне да се заповѣда съ циркуляра, щото прокурора да повика предварително свидетелствитъ отъ министерството на правосѣдието, гдѣто се държатъ справкитъ за сѣдимостта на всички сѣдалища въ Княжеството, а то може да бѣде челоуѣкъ неопороченъ по сѣдъ въ едно окръжие, а да е осѣжданъ окончателно въ нѣкое друго мѣсто. Най-послѣ, циркуляра изиска и едно свидетелство отъ общината на рождественното мѣстожителство и законно мѣстоприбивание на лицето, че е българскій поданикъ. И тъй г. Поменовъ днесъ трѣбаше да представи въ Софийскій окръженъ сѣдъ и едно свидетелство за подданството си отъ беледнето на своята родина Прилипъ (у Македония), разбира се, освѣнъ онова отъ София, неговото законно мѣсто пребивание. Казва се още въ циркуляра № 1914, че силата и законността на показанитъ четирѣ свидѣ-

тельства ще опредѣля надѣлжния сѣдъ. Ще рече, циркуляра пресѣжва нѣй дръзко зѣвона за повѣренничитъ отъ 1880, защото тоя законъ е възложилъ на надѣлжний общинскій сѣвѣтъ да се произнаси за правоспособността на едно лице, което желае да адвокатствува, а циркуляра отнема това право отъ общинскитъ сѣвѣтъ и го възлага на сѣдалищата, когато нѣкой мѣстъръ не бива да издава заповѣди, противни на законитъ, тъй като законодателната власть въ Българското Княжество, спорѣдъ изричното гласение на ст. 9 отъ Конституцията, принадлежи само на Негово Высочество Княза и на Народното сѣбрание. Но г. Поменовъ (както, нека поменемъ тукъ само пѣтемъ, и бившиятъ министъръ, председател г. Цвѣковъ) не иска да зачита Конституцията. Г. Поменовъ знае твърдѣ добръ и нещавий членъ 44, спорѣдъ който нито единъ законъ не може да се издаде догдѣ не се обзиди и приели отъ Народното сѣбрание. . . . Заае всичко г. доктора но—челоуѣкъ попадѣжъ въ едно министерство, което си озадачило да прави сериозенъ опитъ съ Конституцията. . . да управлява ве зирски, съ заповѣди, които да иматъ каквѣ и да било смисълъ на произведение отъ мѣдра глава, па макаръ били тѣ и най-противузакони. Намѣсто тоя циркуляръ да бѣше пове издалъ г. Поменовъ, другъ съ който да се распоредеше господството, щото, както мировитъ сѣдѣй, тъй и окръжнитъ сѣдалища да съобщаватъ въ надѣлжнитъ общински управления за осѣденитъ лица на тѣмъниченъ завъръ, когато се приетѣва къмъ венѣлняване присѣдата, за да бѣде всѣкий общинскій сѣвѣтъ въ положение да знае, кой общинскій членъ е изгубилъ правата си за избирателъ, адвокатстующий и проч. (ст. 154 Мар. Угл. Сѣдопривъ.) Впрочемъ, за незаконността на въпросний циркуляръ № 1914 не трѣба да се говори повече, защото самъ авторъ му съ вторий циркуляръ, № 2274 издаденъ слѣдъ едно кратко време (на 9 Май т. г.), дойде да го унищожи по оригиналенъ начинъ, съ допълнение и отчасти измѣнение циркуляра отъ 19 Април т. г. подъ № 1914, считамъ за необходимо да разясня. . . . П разяснява сега нашия г. Поменовъ, че компетенцията власть, която трѣба да дава свидетелство на едно лице, да може да ходатайствува по чужди дѣла, т. е. да адвокатствува е общината—градското и селското управление. Тукъ тукъ му е мѣстото, казва се въ циркуляра „въ допълнение и отчасти—измѣнение“; да се наведе Латинската пословица *diva lex sed lex* (дощъ законъ, по законъ). Да ли наистина тамъ е било мѣстото на тая юридическа аксиома, ний не ще се препираме, но ще помолимъ г. Поменова, да се не откаже да опровергае, ако има основания за това, наши савото ми до тукъ, да окуса свѣта още веднѣжъ, отъ мѣдроститъ на г. бившиятъ министъръ на правосѣдието, който, спорѣдъ в. „Срѣдѣцъ“ (брой 36 1884), е билъ въ състояние да представи въ българскитъ сѣдалища не само ошѣти четирѣ свидетелства, изискуеми отъ циркуляра му, унищоженъ отъ самага него съ вторий циркуляръ, ами той който билъ си спечелилъ въ адвокатуванетоъ немощно голѣма клиентела отъ столицата и цѣлото княжество, могълъ да представи и нѣщо повече. . . . Нека чуемъ всѣко разяснение!

Нисезъ.

Нѣколко думи по поводъ новата программа за първоначалнитъ училища.

Обнародва се вече прѣзъ вѣстникитъ изработената отъ „Учебния сѣвѣтъ“ программа за първоначалнитъ училища. Като ѣхъ прочетохъ и сравнихъ съ вехтата, намѣрихъ твърдѣ малко разлика помежду двѣте. И тази программа както и вехтата е изработена види се негладѣйки ни най малко на психологическото развитие на дѣцата, които дохождатъ въ училището; нито се е пакъ имало прѣдъ видъ методическото распределение на предметитъ.

Отъ една добръ наредена программа се искатъ двѣ нѣща: а) да бѣде методически наредена, постепенно, спорѣдъ развитието на духовнитъ способности на дѣцата и в) да бѣде точно опредѣлена, пълна и колкото е възможно да бѣде ясна за всѣкого, за да може и опитния и неопитния учителъ да я разбере. Программата за която е тука рѣчьта, неотговаря нито на едно тукъ искание.

Зи по добръ прегледъ ще говора най напредъ за предметитъ, които сѣ лоше распределени въ отдѣленията т. е. не методически, а по сетивъ за предметитъ, распределението на които е не пълно или лоше въ едно отъ отдѣленията.

Казахъ че распределението на предметитъ е неметодическо, трѣба и да го докажа. Ако само земемъ предъ видъ развитието на дѣцата, ако по-добръ испитаме тѣхното искусство и знание, което сѣ тѣ спечелила гледѣйки на различнитъ предметъ въ природата и

дѣйствиата на тѣхнитъ родители ще намѣримъ, че дѣцата преди да постѣпнатъ въ I во отдѣление, иматъ малко много искусство, знание отъ всички предметъ т. е. тие сѣ получили първите основи отъ всѣка една наука. Вѣкой отъ свое собственото искусство както и отъ искусствата на другитъ знае че едно дѣте 6—7 мо годино, прѣди да постѣпи въ училището вече има, ако и не опредѣлна понягие, за късо и дълго, високо и ниско, тънко и дебело, тѣсно и широко, и т. н. Значи то има основнитъ понягия изъ Географията (Огчествовѣдението) Дѣцата въ горнията възраст знаятъ имената и отличителнитъ черти на всички домашни животни и расения. Косто значи че дѣцата 6—7 год. иматъ основнитъ понягия изъ Естествоведение и то прѣди да постѣпнатъ въ I во Отдѣление. Отъ това се ясно види че помнититъ два предмета могатъ да се изучаватъ още отъ I во отдѣление начинайки. А какъ е това въ програмата? Въ програмата двата предмета захванатъ чакъ въ III отдѣление, като се още натрупана толкова и такъвъ непостижимъ материалъ. Непостижимъ материалъ казвамъ, че изъ Ест. История—Минералогия е предписано да се учи покрай едно голѣмо количество отъ Минерали, още и Кристолографията, която едва ли ще може да се учи и въ I вий и II вий класъ, причината на което е че ученицитъ въ III то и IV то отдѣление нѣматъ достаточни познания отъ Геометрически форми на тѣлата. Освѣнъ това и двата тия предметъ сѣ турнати само почти въ III то отдѣление, което е съвѣсмъ погрѣшно. Спорѣдъ методиката на Естествена История и География (Огчествовѣдението), тие трѣбва да се преподаватъ въ всички отдѣления постепенно, заедно съ естествознанието на природнитъ—физически и химически закони, колкото е възможно спорѣдъ развитието на ученицитъ.

Законъ Божий, първитъ двѣ отдѣления материялъ е аетъ такъвъ, каквѣто въобще отъ Педагогическа точка зрѣние, не трѣба да се земе на пр. взети сѣ само мѣлти и то повечето такива, които ученицитъ не ще могатъ разбра и при най-доброто обяснение Методиката изиска щото въ I во и II-ро отдѣление да се изучи въ краткъ биографията на Исуса Христа и нѣкои отъ апостолитъ. Господнята молитва съ обясненията, а другото въ другитъ двѣ отдѣления би слѣдвало сѣщото което и въ програмата съ едно малко измѣнение и допълнение съ Христовитъ притчи.

И смѣтането не до тамъ е методически разпобѣлено. Въ I во Отд. предписано е да се запознаятъ ученицитъ съ числата отъ 1 — 20 и смѣт. въ 4 тѣ дѣте. Но освѣнъ това на ученицитъ на I-во отд. може да се даде понягие отъ нѣкой дробни числа на пр. на $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{3}$ $\frac{1}{4}$ което не е предписано. Въ III то отд. незная на какво основание се предписва покрай другото и смѣтане съ десетични дроби и просто тройно правило! За да се смѣта съ десетични дроби, трѣба предходно да се знае добръ смѣтанieto съ проститъ дроби, защото проститъ дроби сѣ основа на десетичнитъ; дѣтето най много и често вижда дѣлението цѣлитъ числа на $\frac{1}{2}$ — $\frac{1}{3}$ и т. н. а не 10 и 10 повечето. Слѣдователно трѣбва проститъ дроби да се темелно изучатъ, па тогизъ десетичнитъ. И спорѣдъ методиката десетичнитъ дроби би трѣбвало да се учатъ въ IV отд. Сѣщо тъй и рѣшаване задачи по простото тройно правило не му е мѣстото въ III отд. а въ IV то. Мисля че за това не трѣбва много доказателства. Освѣнъ това не е предписано нито въ едно отдѣление да се учатъ метрическитъ мѣри и тѣлики, което е необходимо нуждно; сѣщото ще кажа, и за другитъ предметъ т. е. и Геомет. чертане съ рисованието, не са распределени както трѣбва, а изъ Всеобщата История е предписано да се учи нѣщо неопредѣлено, не ясно: Казва се „избрани разкази изъ историята на по-знаменититъ древни и нови народи. Всичкигъ учители не ще бѣдѣтъ на единъ умъ и да преподаватъ едно и също изъ историята. Нѣкой ще преподава за едно събитие, като мисли че то е ло важно отъ другитъ, а другъ пакъ ще преподава съвѣсмъ противно. И по тозъ начинъ съгласно преподаване въ първоначалнитъ училища не ще имаме никако.

И отъ ступанството, домашната економиа предписано е съвѣсмъ малко и то само въ IV-то отдѣление, а знае се че може да се преподава съ успѣхъ и въ III-то отдѣление отъ основнитъ начала на домашната икономиа.

И тъй отъ всичко това излиза, че программата за първоначалнитъ ни училища, никакъ неотговаря на методическото распределение на учебнитъ предметъ, нито пакъ е точно опредѣлена за да не бърка учителитъ. Не е доволно да се каже само главно изъ единъ предметъ въ една программа, но, като се земе предъ видъ умственото развитие на нашитъ селски па и градски учители, трѣба въ программата раздѣленieto на единъ предметъ да се опредѣли тѣй точно, щото да не може единъ да зема едно, а други друго като главно въ преподаванията си.

Программата изработена отъ „Учебния сѣвѣтъ“ ясно ни показва до колко слаби педагогически сили и

*) Не лоше по строгъ (сина).

маме не само въ учебния съветъ, въ и въ министерство то на народното ни просвѣщение.

Когато учебния съветъ е изработилъ такава непослушва програма за първоначалнитъ училища, можеме напредъ още да узнаемъ, като какъ ще изработи програми за средно-учебнитъ ни заведения, които сж теже дши и непрacticalни.

УЧИТЕЛСКИ СЪБОРЪ ВЪ Г. В. ТЪРНОВО.

На мнозина отъ читателитъ вървамъ, да е известно, че на 5-и юлий т. г. въ г. В. Търново, свиканъ отъ Окръжния Инспекторъ, Господина Соколова, са събра учителски съборъ, който имаше за цѣль да поразмисли здраво и на общирно за положението на народния учител, за което много пъти са бѣше писано въ уважаемия в. „Славянинъ“. Но какво извърши този учителски съборъ и да ли отговори напълно на цѣльта, за което бѣше свиканъ? За това азъ оставамъ на читателитъ да съдятъ, но само ще кажа отъ св. и страна, че тѣй никакъ не отговори на тѣзи цѣль, а напротивъ, вмѣсто да опеше вѣжди, извади очи.

На опредѣлений день и на назначеното мѣсто въ града са сображъ почти половината отъ цѣлий Тър. учебенъ окръгъ учители, които, слѣдъ като са обзиди събрането за открито, си избражъ бюро съгласно съ инструкциитъ, подъ предѣлството на Окръжния Инспекторъ и са престъпи къмъ работа. Въ първий день Г. Инспекторъ показа форми, за какъ да са държатъ еднообразно училищнитъ дневници, които са приехъ отъ събрането, шото да са помоли почтаемото Министерство на Народното Просвѣщение за напечатването имъ. Въ вторий день на дневний рѣдъ бѣхъ въпроситъ за разискване жалостното несносно положение на народния учител и какъ ви трѣба да бѣждатъ учителитъ най вече въ първоначалнитъ училища. На първий въпросъ са полжихъ двѣ мѣтния: 1) да са помоли Почтаемото Минист. на Народ. Просвѣщ. да изработи, шото училищнитъ дневници да са събиратъ заедно съ правителствения (съ свѣлата на Администрацията) и въ случай, ако, когато е срочнѣтъ за заплащане на учителя, нѣма толкова събрания пари, да може училищното Настав. чрѣзъ общинското управл. да вестегли нужното количество пари отъ казначейството, като взаимнообразно, до дѣто са събератъ училищнитъ; 2) учителитъ да си получаватъ платитъ направо отъ казначейството. Отъ тѣзи двѣ мнениета са неприе нито едно, защото мнозина отъ Г. учителитъ, които да си кажемъ правичката, са виждатъ слабички, даже нѣкоя отъ тѣхъ и самоуки, като по щастие притежаватъ само едно свидетѣл отъ Приврѣм. Педагог. курсове, са бихъ да не би са по този начинъ допричествали, което, смѣя да вървамъ, ще бѣде наскоро. Слѣдъ като са подложи на разискване вторий въпросъ, мнозина отъ Г. учителитъ казиха, че, за да са избѣгнати конкурентитъ, които ставатъ по вече по селата, добрѣ ще бѣде, ако са приеме, шото да бѣде отъ сега натакъ учитель въ първоначалнитъ училища този, който, съгласно съ инструкциитъ, е свършилъ поне трикласно училище или, ако и да не е свършилъ, да е учителъ стаува въ до сега най-малко петъ години и да има свидетѣлство отъ привр. педагог. курсове, както и отъ общинитъ за доброто му повѣдение и добритъ му успѣхи, които е показвалъ въ училището; а които не сж свършили III класъ, не сж учителствували петъ години и нѣматъ свидетѣлства отъ общинитъ за доброто си поведеніе и добритъ успѣхи, ако и да притежаватъ свидетѣлства отъ курсовитъ, да отидатъ и досвършатъ четта глава да се приематъ за учители. Това мнѣние, което непременно трѣбваше да се приеме, по причина че доброто воспитание на народа въ една община, въ една държава зависи отъ добритъ и способнитъ учители, не сж прие, защото, разбира са, неирадна, както казахъ и по напредъ, на тѣзи отъ г. да учителитъ, които се виждатъ слабички—самоуки. Слѣдъ това се избра комисия, която да поднесе протоколитъ на Господина Министра на Народното Просвѣщение и да го помоли устно, спорѣдъ както се прие, шото да вземе по строги мѣрки за рѣдовното плащаніе на учителитъ, което съгласно съ инструкциитъ, е било до сега и занемарено събраният се зѣри.

Вървамъ, че ако и да не прие учителски съборъ мнѣнието за какъвъ трѣбва да бѣде учителитъ въ първоначалнитъ училища; то почтаемото Министерство на Народното Просвѣщение, а най вече Г. Окръжниятъ Инспекторъ и Общинитъ за напредъ ще обърнатъ по-серiously внимание какви учители условатъ за първоначалнитъ си училища, въ които се дава основа за по-нататъшното образование на дѣцата имъ и ще пренесатъ подобни недосвършавши и самоуки учители, които вмѣсто да развиватъ младото поколѣние, тѣ напротивъ го затъпяватъ.

Търново, 27-и Юлий 1884 год.

Единъ почитателъ

ОТВОРЕНО ПИСМО

До г-на Н. Тулешкова печатаръ въ г. В. Търново.

Г-нъ Тулешковъ!

Чрѣзъ настояцето си отворено писмо ви молимъ да обявите както на другитъ си акционери (ако ги имате), тѣй и на насъ за книжечното дружество, което се основа чрѣзъ 1882 година въ г. В. Търново, подъ название: „Книжечное Акционерно Дружество Развитие“ въ г. В. Търново, което щеше да издава книги и пр. да обогатява книжечната ни, на което сте предѣлствателъ, какво станала акциитъ ни по 40 златни левчета, които получохте чрѣзъ дѣда Димитра Дунева изъ г. В. Търново съ квитанции подписани отъ вашни поднесъ. Отъ нашето село осемъ акции по 40 златни лева, вкупно 320 левчета, на кого въ джобчето останаха, понеже спорѣдъ уставитъ на това дружество, акционеритъ му трѣбаше да се съобратъ на събраният чрѣзъ месецъ юлий на 1883 год. нѣ изменина се вече и месецъ юлий на 1884 г. има ли оцѣ нѣщо за казване.

Г-не, помните ли си писмото отъ 27 октомври 1883 год. въ което ме наричатъ маскара, само за това, че съмъ ви питалъ, какъзо стана дружеството „Развитие“; кажете сега кой е маскара, идѣте сега и плачете за мнѣния народъ и го убѣждавайте да поддържа вѣстници, да бѣде спомоществателъ на нѣкоя книга или акционеръ на нѣкое дружество каквото е вашето, които, като предѣлствател чрѣзъ дѣда Д. Дунева събрахте сумма левчета отъ милиа народъ съ измама и ги опанкахте безъ да покажете нѣщо на бѣлий свѣтъ.

с. Горско Сявеево 27 юлий 1884

Петръ А. Даскаловъ.

Пловдивъ, 24 Юлий 1884 год.

Пъленъ съ увѣренность че не ще затворите стѣловитъ на уважаемия ви вѣстникъ, който и въ успни времена за цѣль Български народъ е билъ отзивнитъ на произволитъ, неправдата и поруганията съ човѣшкитъ освѣтени права и свобода, моли ви, да дадете мѣсто на слѣдующето, тѣй като въ насъ тука свободата се погази, свѣтостята на печата се оскверни, неприкосновеностята на жилището се наруши, и личната здравина се хвърли въ опасност.

Не трѣбва, мисля, да нареждамъ тукъ купъ исторически факти по развитието и придобиването свободата на печата изобщо, тѣй като фактитъ за придобиването на тая свобода у насъ сж громадни и рѣсени въ умоветъ ни. Вездѣ на свѣта хората се стрѣматъ и даватъ жертви само да разширчатъ свободата на печата; хората по другитъ мѣста глѣдатъ на печата като на едно най-свѣто нѣщо, като на единъо средство за развитието и добропастнето на народитъ, а тукъ у насъ хората се стрѣматъ да го ограничатъ, да го свършатъ; на него глѣдатъ като на планило, като на поразия, като на нѣщо най-вредително, кално и злочесто. Но кои и какви сж тѣзи хора които така безбожно, така гнуено се подиграватъ съ печата? Кои и какви сж хората, които сж плашатъ, които сматратъ за злоторенъ печата? Кои сж нѣговитъ закѣпни врагове и врагове на цѣлото човѣчество?

Тукъ се нескатъ много философи. Тѣ сж отъ насмѣната на тия низки творения, които въ добрината въ благодаритието и щастнето на другитъ глѣдатъ своитъ злочестия и нищета, защото не могатъ да съблечатъ другитъ за да пѣшатъ своитъ собствени джобове; защото не могатъ да държатъ хората въ слѣпота и простотия, за да имъ се влашатъ и да ги иматъ като роби и млѣчни крави, да постъпватъ съ тѣхъ както и когато имъ скимне. Тѣ сж хората безъ всяка човѣщина, безъ всяка свѣтостъ, безъ свѣтъ и джестати.

Тѣй или нѣкъ, нѣ предъ насъ тука вече стои злодѣятъ, варваринитъ, който излѣзе по-свирѣчь отъ звѣритъ, престѣпникитъ, който подѣжи на смъртна присѣда отъ цѣлото човѣчество; тукъ предъ насъ стои окръжавенитъ въ свѣтостята на печата, който и отъ турцитъ не бѣше тѣй гнуено потъпанъ, така злодѣйски нападатъ и оскверненъ, както направи едноврѣмения турски катибинъ, послѣ хранениятъ на Книжа

Богориди, и сега Генералъ-Губернаторъ на злочестата Источна Румелия и безкрайно пѣшастна, този хранениятъ тиранитъ, и съ духъ убийствитъ и сѣрдце звѣрско тѣй прекрѣстенъ отъ Шеихъ-Ислямитъ Гавриилъ паша.

Космитъ настрѣхважъ, човѣкъ дохождаше въ изумление, като глѣдаше позорната сѣбна на единичкитъ безъ прихѣръ почти въ свѣта произволитъ актъ, който отъ името на турския човѣкъ — Гавриилъ паша сж извършилъ миналата нѣдѣля върху частната печатница на в. Южна България.

Право казваше народния нашъ дѣецъ — Дѣдо Славейковъ: — че отъ сутрѣштъ до пладнѣ ще управлява по български (а сега обира по гръцки), и отъ пладнѣ на послѣ по турски.

Гавриилъ паша, като 40 годишенъ катибинъ, не забвеше да оправдае предсказаното отъ Дѣда Славейкова. Гавриилъ паша рано-рано запретна рѣлави и крака, като кога зема абдѣст, и потоци рѣлата си въ кръвита, а съ краката си стѣпи на свѣтостята — на основний законъ, и пагази въ блатото, като взе съ себе-си хора отъ сѣщото вѣспитаніе, хора окалини, хора низки и злоторни, — нѣгови съучастници и дѣйци въ извършването на дѣянито.

Любопытнѣно е, мисля, да се каже въ кратицъ по нѣщо и за тия съзавѣтници въ дѣлото, за да могатъ читателитъ да се запознаятъ съ хората, които днесъ управляватъ Источна Румелия, въ рѣцетъ на които е повѣрена сѣдбата на цѣлото население, и които сж зели въ калнитъ си рѣцѣ знамето на народний великъ идеалъ.

Историческата страна на престѣпнието е такава: — Гавриилъ-паша, заедно съ своитъ зѣтъ Левантинитъ Александриди, който е башъ главатаритъ на алашъ и шарлатанъ съединитѣ, свикали заѣдание въ конактъ отъ Маджарова, Юркуова, Д. Стамбулова, Д-ръ Хаханова, Гервасия, Герджинова, Д-ръ Янкулова и постѣтъ Вазовъ, за да размислятъ какъ да направатъ съ Южна България, за да не нише така сербѣст и да не изважда мрешитъ имъ дѣла на явѣ. Това е било предварително, и нѣщо около 12 дена прѣди грозний денъ на нападането на печатницата, ограбването рѣкоинитъ и пр. Гавриилъ-паша билъ на мѣстѣ да се нападне и растури печатницата още тогава, на което предложено по-вечето не се съгласиле, като рѣшили да остане да се рѣши въ друго заѣдание, когато да се свикатъ всички на нѣленъ меджлисъ. Подиръ 4 дена, презъ което врѣме едва въздържали Гавриилъ-паша отъ намѣренето му, събрали се на второ заѣдание, гдѣто били всички шарлатани съединитѣ, мѣжду които и присловутитъ съхамалскитъ си заключениа главенъ адвокатъ Д-ръ Рудолфъ князь Туринъ-Такенсъ, човѣкъ съ мухамалскъ мозъкъ, авантюристъ съ сошашко образование, нѣ специалитъ въ подостята и изноноклонничеството, като вѣски Чехъ. По препорѣка отъ бабалѣжа си, Александриди въ туй заѣдание, като предѣлствателъ, силно настоялъ да се приеме предложението на Гавриилъ-паша, което най-много подѣричили: Величковъ, Такенсъ, Юркуовъ, Маджаровъ, радикалитъ (??!) Поповъ, Капановъ и още двойца. Слѣдъ туй, Такенсъ развитъ остарѣлата си юриспруденция, върху което говорилъ и Юркуовъ, и заключили, че за извършването на това дѣяние, трѣбва да му се даде и една форма, да се обѣче въ законъ, за което се завзель Такенсъ съ помощта на Юркуова, подиръ него Полициейтеритъ, и други които намѣри за добрѣ Глав. Адвокатъ — Такенсъ. Това тѣй рѣшено, съобщило се на Гавриилъ-паша, който даде одобрието си, като казалъ, че съгласното мнѣние на Сорюкина, ще имать въ помощъ и Полициейтеритъ съ пѣшата грубостъ на Русски чиновникъ, за когото „свобода“ и „народъ“ не сж дѣствуватъ, и Такенсъ се заловилъ за работа, като успѣлъ въ 6 дена да тури всичко въ рѣдъ. Разбира се всичко тайно ставало до опредѣлений денъ за извършване дѣянито, кроило се както трѣбва на престѣпници.

Юркуовъ и други двама сж били скороходитѣ. Събрали сж въ конактъ гдѣто е полицейското управление, гдѣто ги чакалъ шембестия Стамбуловъ, избиратъ най-сгодното време 5 часѣтъ слѣдъ пладнѣ, по европейски, и тѣкмо въ туй време са отпратили бързо бързо къмъ печатницата, която е далечъ отъ туй мѣсто нѣщо на 100 раскрача, и са помѣщави въ стара турска къща, сега собственичностъ на Стефанки Гешовъ, и съ първо пристиганіе, нахлули всички право на горний ватъ гдѣто сж буйнитъ нарждатъ, рѣкоинитъ държатъ, гдѣто е писанището и всичко, като оставили долу при машината по голѣмата частъ жандарми, а тѣ, т. е. Пакенсъ, Д. Стамбуловъ, полицейтеритъ, полицейския комисаръ и 5—6 души жандарми са намѣрили въ писанището и по всичкиятъ етап. Помощникитъ на отговорний редакторъ самъ са намѣрилъ тамъ, който всечески отказвалъ да даде рѣкоинитъ отъ бр. 103 и 104, но заплашваната не сж линеували; руски човѣкъ показалъ искусството си, и Такенсъ знацето си. Числото на жандармитъ са удвоило, подказанието на наказанието са явило, и едвали прѣсѣдката не са прочела, уплашенъ на той начинъ, помощникитъ пакъ несебѣлъ да извади рѣкоинитъ, а като въ несвѣтъ,

показалъ имъ мѣстото гдѣто сѣ държатъ. Тия бабанти башибозуци черкези, тая орда разбоинци сѣ хвърлили отвѣднжжъ и положили рака на ржкоинцитъ, безъ да некаятъ да знаятъ какво престѣпление праватъ, и че разтургатъ вѣчно чуждо за тѣхъ и принадлежностъ на тайността, неприкосновенността, вѣчно е печатарско, вѣчно е свято.

Дѣянето извършено, цѣльта постигната, тръгнахъ си, като поджарали помощника на отговорни редакторъ напредъ си обграденъ отъ жандарми, и го закарали въ полицейското управление подъ истинтакъ, който са вършилъ башибозушки, като надъ злодѣи, каквито сѣ тѣ, както го и водехъ съ алай, както едно време турцитъ караха Караджата въ Търново.

Услужливий полицмейсторъ, по заповѣдта на Таксиса, разпръснать 10—15 души жандарми изъ града да търсятъ отговорни редакторъ, когото хванаха близо при печатницата като си отивалъ мирно и спокойно безъ да подизира нищо, защото не е зналъ какво става въ Румелийски святъ, и отъ тамъ, като разбоиникъ, поджарали и довели го въ полицейското управление, подъ истинтакъ, извършватъ свособразенъ, като държали затворенъ въ една стая помощникътъ му, безъ да са знаятъ и видятъ, и така на вѣколко нѣти ги вадели на нештъ единъ подиръ други, и тѣ узнали дори тогава каква е работата, когато сѣ видели лице съ лице предъ странниѣ сѣдни. Сѣдѣ вѣколко часове ги освободили, като некали гаранция. Отговорни редакторъ е подаль три протеста, съ които е некаль наказанието на виновнитъ въ това злодѣйско нападение на печатницата, но ги отвърнали, не ги приематъ, и работата е до тукъ за сега достигнала и сирѣла. Съ нетърпение цѣль святъ чака за по нататкъ, и негодуванieto преминава въ всѣки едно, който са неказва левантинецъ, турски чиновникъ и хравеникъ, и подлъ чужденецъ, който е дошелъ да скверни святостята на законитъ ни, и да върши всичко, всичко безчестно, гнусно и безчеловѣчно и за награда на тия му дѣяния, получаватъ богато богато 40 лири турски въ единъ мѣсяць. Срамъ, позоръ за нашия народъ да храни куче да го лае.

Обръщамъ вниманието на всички наши българи безъ разлика на политически партии и партизанства, приканвамъ всѣкого чувствителенъ българинъ, който не е до сега отелжиль ни отъ вѣрата си, ни народността си трамвалъ, и особено тия наши българи, които сѣ жертвували, кой трудъ, кой имотъ, и даже живото за днешната тѣй скъпо придобита и неплатена свобода, да внимажтъ въ дълбочинитъ на сърдцата и душитъ си, да чуятъ таинствени гласъ на съвестята си, и да отговорятъ: — да ли тия тѣхни страни чувствуватъ произволтъ, да ли съзнаватъ злодѣйството да е извършено вѣнъ отъ границата на вѣсна законность и човѣшка правда, да ли той актъ на потыкуване на святостята на печата не е прямо противенъ на нашия народни стрѣмльния и желанія, да ли това башибозушко нападение на частнитъ къщи, ограбването на ржкоинси на единъ български вѣстникъ, и посѣгателството върху неприкосновенността на основния законъ, върху свободата на печата?

Моля тия наши братия и цѣль български народъ да послуша той таинственъ гласъ, и всѣки да отговори: за това ли са изгубиха изъ ломѣжду насъ живитъ толкозъ наши братия ратници?! — За това ли толкова градове, паланки и села са обрѣнахъ на прахъ и пепелъ?! За това ли са оставиха толкова сироти нещастни и сираци кѣлти?! За това ли са биха нашия братия, по балканитъ, гдѣто мнозина оставаха съ тѣлата имъ да са располагатъ хищнитъ зверове, а други окаянни и сакати, и голи и бѣдни да са свитатъ като не мили и не драги?! За това ли и г. Бобювъ издаваше вѣстникъ въ Букурещъ, и вършаше предателство? За това ли цѣль азиатскитъ калета толкова наши възстаници? За туй ли цѣль руски народъ си развали спокойствието, похарчи толкова пари, проля толкозъ кръвъ и остави толкова сироти майки и дѣца сираци?! За това ли?... За това ли?!

Братия! погледнете здраво на тази работа, защото тая вѣнъ подиръ себе си и други по голѣми злини. Върете са хубаво въ хората, които са избгати въ рожакътъ, и отъ вжтрѣ, отъ дѣллитъ си постели, отъ разкошнитъ ядения и пианія, и съ получаванieto хазъръ по хиляди грошове за единъ само мѣсець, ни управляватъ, издаватъ заповѣди, кроитъ разни зли планове, и ни водятъ къмъ сасинъ, къмъ смъртъ, като народъ. Не дѣйте оставя да замине това тѣхно престѣпление ненаказано, както тѣ насъ неоставатъ въ нищо гдѣто и имаме и нѣмаме вѣла.

Научете и това, че ако вѣстника „Южна България“, е направилъ престѣпление съ туй което е било напечатано, то законътъ повазва цѣлтъ по който да са пристѣдва и накаже, по не е тол цѣлтъ, който хванаха тия тирани, византийци, и шарлатанъ съединити, които измамиха цѣль народъ, който трѣба и за това да имъ отплати каквото имъ са пада спорѣдъ грѣхѣтъ, който тѣ направиха.

Скоро-печатница на в. „Славиния“

Нѣка бждемъ на прескъ и бодри, и готови да защитимъ правия законъ, да запазимъ човѣшкитъ си правдини и свобода, безъ които ние сме роби, ние сме нищо, и скоро ще видимъ че сме оседени на смъртъ, да не съществуваме, да са неспомѣнуваме вече като народъ български.

Прислеме съ спощната поща пренеси отъ слѣдующия

Отговоръ, пратенъ на г. Д. Цанкова въ София отъ г. председателя на либералната дружина въ Варна.

Господите!

Честитъ съмъ, въ отговоръ на писанцето ви отъ 25 того, да ви извѣстятъ отъ страна на Варненската либерална дружина, че тя не признава да има въ срѣдата си агантиористи и безчестни хора. Слѣдователно, тукъ ний нѣма кому да даваме пжтъя.

Колкото до дължността ни за освѣтляване публиката върху програмата на либералната партия, очертана ясно въ първи членъ на устава на партията, бждемъ преспокоини, че нашата дружина и за напредъ ще се старае да пази и защитява правата и свободата на народа, гарантирани отъ Търновската Конституция, както и да работи чрезъ всяки законни срѣдства за своевременното премахване „законъ“ относителното измѣненията и.

При това считамъ за необходимо да ви явя, че желанието на нашата дружина е да не се образува никакво временно централно бюро при законното съществуване на избраното още на 28 ноември 1883, спорѣдъ устава на партията ни централно либерално бюро.

Ако нѣкъ вий сте рѣшили серьезно да се отцѣпите отъ либералната партия и да съставите „друга нѣкаква“ си съ отдѣлни бюра, натоваренъ съмъ да ви съобща, да се потрудите първо да именувате таквазито (реакционерна, назадничева ли), или както щете, а не да се присвоява името на съществующата вече отъ толкозъ време партия.

(Слѣдва подписа на председателя на либералната дружина въ Варна).

Варна 30 юний 1884 год.

Господине Редакторе!

Въ брой 22 на вѣст. „Българинъ“ отъ 18 Юний т. г. страница трета подъ рубриката „Вѣтрѣни Новини“, е напечатано, че отъ вѣренъ источникъ сѣ билъ научилъ всевѣдущия Бичеваровъ, че бирата, която сѣ произвождала въ тукашната новооткрита фабрика, е била твърдѣ рѣдителна и много не чиста, и че любопитни лица, които сѣ имали случатъ да разгледатъ материалътъ имъ се видѣли много не чистъ, и че въ него биле съгледани голѣми бѣли и вълнести червеи, които било невъзможно да чиститъ и по тая причина многото Русенско население, като се извѣстило за тия нечистоти, са било отказвало да я пие!

Тѣй като горѣизложеното сѣ отнася къмъ моята фабрика, то за това ви моля, въ опровержение на тая злонамѣренна лъжа, да публикувате тукъ приложеното Медицинскъ Свидѣтелство, отъ което почита емата публика ще се увѣри, че написаното въ вѣстникъ „Българинъ“, не е нищо по вече, освѣнъ една отъ най вѣсикитъ лъжи, публикувана види се съ нѣкаква си задна цѣль.

Съ почитание *Хаберманъ*.

СВИДѢТЕЛСТВО.

Днесъ на 29 Юний 1884 год. ний долуподписанитъ лѣкари, по собствена прозба на пригѣжателя на пивоварнята около град. Руссе, Г-на Хабермана, преглѣдахме всѣкитъ отдѣлни части на казната пивоварня и намѣрихме:

1) всѣкитъ помѣщения, както: варилнята, цѣдильнята (фильтровальнята), сушильнята, разнитъ складове и проч. се държатъ въ примѣрна чистота;

2) съ ежцата чистота се отличаваатъ и всѣкитъ сѣдове, въ които се вари и съхранява пивото, както: резервуарътъ, отъ който се аспираща вода за всѣкитъ потреби; котелътъ въ който се вари пивото; филтърътъ, помпътъ, коритото за охладяване пивото, кацитъ, въ които броди (випи) пивото, бѣвцитъ и стѣллата, въ които се съхранява;

3) Материалитъ за варение пивото, водата, ячмикътъ, ферментътъ сѣ отъ добро качество и въ тѣхъ нѣма нищо вредно за здравето.

4) Подницитъ сѣ чисти, хладни и обширни, съ добра вентилация.

5) Запасъ отъ готово пиво има още отъ Мартъ и Априлий мѣсеци 1884 год.

6) Каналитъ за изхвърляне на непотрѣбнитъ остатци сѣ устроени добрѣ и се държатъ чисто, като се промиватъ постоянно съ изобилно количество вода.

7) Както въ помѣщенията и сѣдовѣтъ, тѣй и въ материалитъ за варение пиво и въ самото пиво нищо подозрително и вредно за здравие о не се забѣлжи.

Отъ всичко изложено се вижда, че пивоварнята на г-на Хабермана се държи въ добъръ рѣдъ, примѣрна чистота и не съдържа никакви вредителни или заразни вѣща.

За удостовѣрение на всичко казано даваме настоящето свидѣтелство на г-на Хабермана и го потвърждаваме съ собственоржчвитъ си подписи.

гр. Руссе, 29 Юний 1884 год.

Д-ръ С. Радославовъ.

Д-ръ Я. Петковичъ.

Д-ръ П. Барновъ.

Съобщаватъ ни отъ много мѣста, че Цанковъ извършилъ още една глупостъ, като адресиралъ отъ своитѣ въззвания до сичкитѣ общински управления, окръжни съвѣти и др. правителствени учреждения. Чиновницитъ като получили въззванията, съжсали ги и ги захвърлили.

Нѣкои приятели ни съобщаватъ че военната музика на Шумпенската №19 дружина въ градъ ни, въ педѣля на 29 юний часѣтъ слѣдъ 11 прѣзъ пощѣта, като излѣзла изъ градината на Швайцера, гдѣто свирела до него вѣрме, била вкарана въ двора на нѣкой си конерваторъ Георги К. Болѣреки, гдѣто свиряла около половина часъ и се играло хоро; приятелитъ питатъ: съ какво право и по чие рѣзрѣшение е вкарана музиката въ реченния дворъ и колко е заплатилъ Болѣреки на музиката? — Остава на надлежното началство да пенита по-отблизо за тѣзи работа.

Научаваме се, че въ либералното несточно събрание въ домътъ на Д-ръ Шинманова присѣтствувалъ и Соф. полицмейстеръ Нешевъ. Ний обръщаме вниманието на г. министра на Вѣтр. дѣла, щото да напомни г-ну Нешеву, че той по добрѣ нека си глѣда работата, защото крадцитъ въ столицата изобилствуватъ; ако нека да се занимава съ партии, нѣка си даде оставката.

Тукъ се говори, че редактора на „Срѣдецъ“ Янко Ковачевъ, като се извѣстилъ на 27-й Юний за паданieto на Министерството, телеграфически попросилъ да му се отпуснатъ още 3000 лева за вѣстника. Лошитѣ язици казватъ, че сѣ вече истеглени; по нищо не е извѣстно. По-вѣроятното е, че трѣбва да се побързалъ да ги истегли, защото иначе безъ левове, нецѣль да издава „Срѣдецъ“.

Фрагията некаль и той да се избере за депутатъ, че ужъ за туй си далъ оставката. Невѣрваме на това, защото нѣма въ България вече глупави хора които да си даватъ бюлетината за такава глупава овца, толкози повече, че е грѣкъ и челякъ презрѣнъ отъ обществото.

Членътъ на кодификационната комиссия Ив. Даневъ тѣзи дни си подаде оставката. Той цѣль да си положи кандидатурата въ Руссе да го избератъ за депутатъ. Здравие му трѣба!

Редакторъ издатель: Т. Х. Стаичевъ